Ambitie

Columns - 22 maart 2019 - Auteur: Carsten Brzeski

Thuis krijg ik geregeld het verwijt te ambitieus te zijn. Niet de gezelligheid telt, maar het resultaat. Ook al beginnen de jaren voor iedereen mee te tellen - met ons team van acht roeiers samen bijna 400 jaar oud - ik wil na de roeiwedstrijd wel op het podium staan. Op de fiets naar het werk, moet en zal ik elke andere fietser inhalen. Een heel klein beetje heb ik die drang ook op de snelweg. Mijn vrouw zegt vaak dat het toch iets minder kan. Minder ambitie en meer gezelligheid. Maar wil ik dan eindigen als de Duitse economie?

De Duitse economie laat een generatiewissel zien en herinnert mij op dit moment toch sterk aan de generatie van mijn zoon. Lekker chillen op de bank, helaas soms ook op school, veel meningen maar weinig analyse. Het gaat toch goed? Een gebrek aan ambitie is blijkbaar de nieuwe *Leitkultur* van Duitsland.

De voorbeelden spreken boekdelen. Er rijdt nauwelijks nog een trein zonder vertraging, de treinen zijn oud en het spoor nog ouder. Het ‘nieuwe’ vliegveld in Berlijn, gepland voor 2007, is nog steeds niet af. De twee grootste banken des lands zijn ver weg van hun oude glorie en gaan een verstandshuwelijk aan. Duitse ministers moeten gewone lijnvluchten nemen, omdat het regeringsvliegtuig voortdurend met panne staat of gehackt is door digitaal actievere staten.

Nog pijnlijker dan de economische voorbeelden is de staat van het Duitse voetbal. Die Mannschaft had een desastreuze zomer in Rusland en door de wanprestaties in de Champions League staat voor het eerst sinds 2006 geen Duitse club in de kwartfinale. Is Duitsland door dit alles in rep en roer? Gaan er alarmbellen af? Nee. Er volgt veeleer een therapeutische reactie: het komt wel weer goed.

Ambitie is nodig voor topprestaties. Ambitie om de wereld te verbeteren, het maatschappelijk beter te hebben, de volgende generatie een beter leven te geven, of om gewoon beter te zijn dan de anderen. De met mooi spel verliezende voetballer is misschien sympathiek, maar doet er al lang niet meer toe als de finale wordt gespeeld.

Dat Duitsers ook kunnen falen, Die Mannschaft niet altijd wint, autoconcerns

sjoemelen, de pantserwagens van het leger naar de schroothoop kunnen en Duitse economische kroonjuwelen deadlines niet halen, maakt Duitsland misschien wel sympathieker. Want, gek hé, Duitsers zijn ook maar gewone mensen. Maar de weg van sympathieke verliezer naar loser is niet lang.

Ik ben die gillende fan in het stadion: het is tijd voor meer ambitie! De drive om te willen winnen, de beste te zijn, de hele wereld te laten zien dat je het nog steeds kan. Wat Duitsland daarvoor nodig heeft, is niet méér praten, maar doen, met een concreet plan. Een nieuwe agenda 2010, maar nu voor 2025 of 2030. Een einde aan de Schwarze Null, jarenlang investeren, een aanpak tegen de gevolgen van de vergrijzing en iedereen op digitaliseringsles.

Ik stuur iets van mijn ambities naar Berlijn. Mijn vrouw zal blij zijn.

Deze column is met toestemming overgenomen uit de Belgische krant De Tijd

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: https://duitslandinstituut.nl/artikel/30790/ambitie